

Una bíblia infantil

Lydia Millet

Traducció d'Alexandre Gombau i Arnau

Narratives

«*Una biblia infantil* cobra força a partir de les seves contradiccions. És hilarant però tendra, absurda però glacialment realista, nostàlgica però clarivident.» — *Electric Lit*

«Un petit clàssic devastador.» — *The Washington Post*

«Millet és una de les novel·listes en actiu més fascinants, malgrat que encara no se l'hagi reconegut plenament.»
— *Wall Street Journal Magazine*

«En la ficció contemporània Millet és una d'aquestes veus originals: còmica, erudita, humana.» — LitHub

«Aquesta magnífica novel·la arrenca com una comèdia generacional i es va enfosquant a mesura que empitjora el temps meteorològic i s'ensorra l'ordre social. [...] I en aquest moment de gran convulsió els nostres mites fundacionals adquireixen un nou sentit i una nova esperança».
— *New York Times Book Review*

«Sinistrament divertida i dolorosament lúcida.»
— *Los Angeles Times*

«Lydia Millet, d'un talent incontestable, demostra un cop més la seva habilitat per capgirar-ho tot, per crear una situació que et fa petar de riure i (en un instant) convertir-la en un assumpte fosc i summament greu.» — *Bookreporter*

Una bíblia infantil

Narratives

136

Una biblia infantil és una obra de ficció. Noms, personatges, esdeveniments i llocs són fruit de la imaginació de l'autora o han rebut un caire fictici.

Qualsevol similitud amb esdeveniments, llocs o persones reals, tant vives com mortes, és mera coincidència.

Títol original: *A Children's Bible*

Publicat per primera vegada el 2020 per WW Norton & Co

© 2020 Lydia Millet

© 2021 Alexandre Gombau i Arnau, per la traducció

© Katie Shaw / Arcangel, per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició

Angle Editorial

c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona

T. 93 363 08 23

www.angleeditorial.com

angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: octubre de 2021

ISBN: 978-84-18197-92-5

DL B 14963-2021

Imprès a Romanyà Valls, SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Una bíblia infantil

Lydia Millet

Traducció d'Alexandre Gombau i Arnau

 Angle Editorial

I

Una vegada vam viure en una casa d'estiueig. Hi havia cabanes als arbres del bosc, i barques al llac.

Fins i tot la canoa més petita ens podia portar al mar. Travessàvem el llac remant, arribàvem a uns aiguamolls, baixàvem pel riu i fèiem cap a la desembocadura. On l'aigua es confonia amb el cel. Corriem per la platja amb la brisa salabrosa, deixant els bots a la sorra.

Trobàvem el crani d'un dinosaure. O potser una marsopa. Trobàvem ous de rajada, conquilles d'ull de tauró i bocins de vidre.

Abans de la posta de sol, tornàvem al llac remant per sopar. Les calàbries emetien els seus gemecs inquietants des de l'aigua. Per netejar-nos la sorra dels turmells, ens llançàvem des del moll. I xisclàvem. Saltàvem i ens capbussàvem mentre el cel s'anava tornant violeta.

Des del turó, els cérvols s'acostaven a poc a poc a la gespa ondulant. La seva gràcia era enganyosa, però: portaven paparres, i les paparres portaven malalties. Et podien fer embogir, prendre't els records, inflar-te les cames. O despenjar-te les galtes com les d'un basset hound.

Així doncs, quan abaixaven l'elegant coll per mossegar l'herba, alguns els escridassàvem. Corriem cap a ells batent els braços.

Uns quants de nosaltres xalaven en veure'ls entrar en pànic. Les bèsties s'escapolien amb vertiginosos salts cap als arbres, espantades per la nostra vitalitat. N'hi havia que xisclaven d'alegria en veure-les fugir.

No pas jo. Jo guardava silenci. Em sabia greu per ells. Les paparres no eren culpa seva.

Per a un cérvol, les persones probablement som monstres. Determinades persones, en tot cas. De vegades, quan un cérvol veia algú endinsant-se al bosc, alçava les orelles i es quedava quiet com una estàtua. Esperant. Cautelós. Sense cap mala intenció.

Qui ets tu?, demanaven les seves orelles. I daixò... Què soc jo?

Algun cop la resposta era: Tu ets mort.

I el cérvol queia de genolls.

Aquell estiu ens havíem emportat unes quantes mascotes amb nosaltres: tres gossos i un gat, un siamès amb males puces i problemes de pell. Caspa. Disfressàvem els gossos amb roba d'un bagul de vímet, però amb el gat era impossible. Esgarrapava.

A un gos li vam posar maquillatge a la cara, pintallavis i ombra d'ulls blava. Era un gos de cara blanca i, per tant, el maquillatge ressaltava força. Ens agradava causar impressió. Quan el vam enllestir, el pintallavis va tornar a la bossa de mà Fendi de la mare d'algú. I vam observar com se'l posava, totalment inconscient. Quina satisfacció.

Vam fer participar els gossos en una obra de teatre i vam convidar-hi els pares, ja que no teníem a ningú més per fer de públic. Però les mascotes estaven mal ensenyades i no creien

gens. Hi sortien dos soldats i una dama elegant a qui havíem posat uns sostenidors de blonda amb farcit. Els soldats eren covards. Desertors, si fa no fa. Van fugir quan vam fer el crit de batalla. (Una botzina eixordadora que feia: moooc-moooc.)

La dama es va pixar.

—Ai, pobrissona, té la bufeta fluixa! —va exclamar la mare rodanxona d'algú—. Això no és una catifa persa?

De qui era mare? No està clar. Ningú ho volia confessar, per descomptat. Vam cancel·lar la representació.

—Admet-ho, era la teva mare —va dir un xaval que es deia Rafe a una xavala que es deia Sukey, quan els pares van haver marxat. Algunes de les seves copes, gots alts i ampolles de cervesa eren completament buits. Escurats del tot.

I per tant es veia que ara tenien pressa.

—De cap manera —va replicar la Sukey amb fermesa, i va negar amb el cap.

—Llavors qui és la teva mare? La del cul gros? O la del peu garrell?

—Ni l'una ni l'altra —va contestar la Sukey—. Au, ves a carregar.

Uns barons amb tirada a robar havien construït el segle XIX la gran mansió, un palauet per retirar-s'hi els mesos de verdor. Els nostres pares, les suposades figures amb autoritat, rondaven per les estances, errant sota les amples bigues, amb intencions tèrboles. I sense cap interès general.

Els agradava aixecar el colze: era el seu passatemp preferit o (com va dir un de nosaltres) potser una forma de culte. Bevien vi, cervesa, whisky i ginebra. També tequila, rom i vodka. A migdia mamaven per combatre la resaca, deien. Semblava

que els mantenia alegres. O en marxa, si més no. Al vespre es reunien per menjar i beure més.

El sopar era l'únic àpat al qual havíem d'assistir, i fins i tot d'això ens penedíem. Ens feien seure i parlar de ximpleries. Enfocaven la conversa de manera directa i monòtona. Ens deixaven ben parats. El que deien era tan avorrit que ens omplia de frustració i, al cap d'uns quants minuts, de ràbia.

No s'adonaven que hi havia temes que urgien? Preguntes que calia fer?

Si un de nosaltres deia alguna cosa seriosa, ells se'n desenteniien.

Disculpeumesisplau.

Després la xerrera es tornava més acalorada. Lliures de la nostra presència, hi havia adults que deixaven anar roncs bruscos i sobtats. Pel que semblava, reien. Les ronques riallades arribaven del porxo circumdant, amb les torxes de canya, les falgueres enfiladisses i els gronxadors, les arnades butaques i els aparells antimosquits de llum blava. Les sentíem des de les cabanes dels arbres, les pistes de tennis i el camp de ruscos que una veïna cuidava durant el dia, remugant sota el vel del barret d'apicultora. Les sentíem des de darrere dels vidres esquerdats de l'atrotinat hivernacle o des de l'aigua fresca i negra del llac, on flotàvem en roba interior a mitjanit.

M'agradava voltar tota sola per la finca il·luminada per la lluna, amb una llanterna a la mà, dirigint el feix de llum sobre les façanes de finestres tancades amb cortines blanques, les bicicletes abandonades a la gespa o els cotxes aparcats a l'ampli camí d'accés amb forma de mitja lluna. Quan m'arribaven les riallades, em preguntava si algun d'ells havia dit res graciós.

A mesura que el vespre avançava, a alguns pares se'ls posava entre cella i cella que havien de ballar. Un índici de vida

els animava el cos informe. Trist espectacle. Se sacsejaven amb la seva música antiquada a tot drap. «Beat on the brat, beat on the brat, beat on the brat with the baseball bat, oh yeah.»¹

Els que no mostraven indicis de vida seien a les butaques observant els que ballaven. Cares llargues, apàtics... a efectes pràctics, morts.

Però menys desagradables.

Hi havia pares que tocaven el dos per esquitllar-se als dormitoris de la primera planta, on alguns nois del nostre grup els espiaven a través de les lamel·les de les portes dels armaris. Mirant com feien coses d'amagat.

De vegades sentien pessigolles. Jo ho sabia prou. Tot i que no ho admetessin.

Més sovint, repulsió.

La majoria de nosaltres començaríem o acabaríem secundària així que passés l'estiu, però uns quants ni tan sols havien entrat a la pubertat (érem de totes les edats). Fet i fet, alguns eren molt innocents. D'altres feien coses d'amagat pel seu compte.

I no eren tan repugnants.

Ocultar qui eren els nostres pares era un entreteniment, però que ens preniem seriosament. Ara i adés un pare s'acostava, amenaçant amb delatar-nos. Posant en risc la revelació d'un lligam familiar. Llavors fugíem com conills.

Havíem de dissimular que fugíem, però, no fos cas que la pressa ens delatés, per tant és més encertat dir que ens escapo-

1. «Beat on the Brat», de The Ramones (1976). «Atonyina el mocós, atonyina el mocós, atonyina el mocós amb el bat de beisbol, oh, sí.» (N. del t.)

líem discretament. Quan un dels meus pares apareixia, la meua tècnica era fer veure que volia parlar amb algú de l'altra habitació. Em movia amb naturalitat d'acord amb aquest subterfugi, fent la cara corresponent. Creuava la porta. I m'esfumava.

La primera setmana de la nostra estada, a l'inici del juny, diferents pares havien pujat les escales fins a les laberíntiques golfes on dormíem (alguns en lliteres però molts a terra). Sentíem les seves veus cridant els més petits.

—Vinc a a-acotxar-te!

I ens amagàvem sota els llençols, tapant-nos el cap; n'hi havia que els replicàvem grollerament. Els pares es retiraven, probablement ofesos. Un rètol va aparèixer a la porta, ZONA SENSE PARES, i al matí els vam advertir terminantment:

—Vosaltres maneu a la mansió —va recordar en Terry, amb calma però amb determinació—. Als vostres dormitoris privats amb bany privat.

Duia ulleres i era plenet i molt cregut. Tot i això, semblava imponent allà plantat, amb els curts braços plegats, ocupant el cap de la taula.

Els pares xarrupaven cafè, fent sorollets.

—Nosaltres tenim una habitació. Per a tots. Una sola habitació! —els va sermonejar en Terry—. Per l'amor de Déu. Respecteu el nostre espai. Aquest minúscul racó de territori. Considereu les golfes com una mena de reserva. Imagineu-vos com els conquistadors blancs que heu massacrat el nostre poble. I a nosaltres com els indis.

—Nadius americans —va puntualitzar una mare.

—Quina metàfora més dissortada —va dir una altra—. Des del punt de vista cultural.

—Una de les mares té un peu garrell? —va demanar la Jen—. Vaja. No m'hi he fixat.

—Què és un peu garrell? —va preguntar en Low.

En realitat es deia Lorenzo, però això era massa llarg, a més era el més alt de tots nosaltres, de manera que l'anomenàvem Low.² S'ho havia inventat en Rafe. I a en Low no li importava.

—Que ranqueja —va explicar en Rafe—. La de la sabata amb tacó gruixut. D'acord? La grassa és la mare de la Sukey, no sé què m'hi jugo.

—Sí, home. No ho és pas —va replicar aquesta última—. La meva mare val més que aquesta merda. La meva mare li dona pel cul mil vegades.

—Potser no sigui la mare de ningú —va apuntar en Low.

—Home. Podria ser —va reconèixer la Sukey.

—N'hi ha que són solters —va observar en Juicy. Li dèiem així per la saliva, que en tenia a dojo. Li agradava escopir.

—I parelles sense fills —va dir la Jen—. Estèrils, per desgràcia.

—Destinades a morir sense descendència —va afegir en Terry, que es pensava que era un lletraferit. El seu nom de debò era No-Sé-Què Tercer. Com si això no fos prou càstig, «Tercer» es traduïa com a «Tertius» en llatí. I llavors el diminutiu de «Tertius» era «Terry». Per tant, òbviament era així com li dèiem.

Escrivia un dietari personal en què recollia els seus pensaments, possiblement. Una possibilitat que era objecte de mofa generalitzada.

—Sí, però jo vaig veure la grassa, a la cuina, grapejant el pare de la Sukey —va dir en Rafe.

2. *Low* vol dir «baixet» en anglès. (N. del t.)

—No és veritat —va replicar la Sukey—. El meu pare és mort.

—Mort i enterrat fa anys —va afirmar la Jen.

—I encara ho és —va apuntar en David.

—El padrastre, doncs. El que sigui —va insistir en Rafe.

—No estan casats.

—Un tecnicisme.

—Jo també els vaig veure —va assegurar en Low—. Ella havia ficat la mà dins els calçotets. Al paquet. Allà mateix. I el paio tenia una trempada de premi.

—Indecent —va deixar anar en Juicy. I va escopir.

—Casudena, Juicy. Gairebé em toca el peu —va protestar en Low—. Tens un negatiu.

—Culpa teva per dur sandàlies —va replicar en Juicy—. De puta pena. El negatiu te'l fots on et càpiga.

Teníem un sistema per comptar, un marcador en una paret. Hi havia punts positius i punts negatius. Un positiu era per una falta amb resultat d'èxit, un negatiu per un acte que fos humiliant. En Juicy rebia positius per deixar caure bava dins els còctels sense que l'enxampessin, mentre que en Low rebia negatius per fer algun petó a un pare. Probablement no pas el seu (en Low mantenia molt en secret qui eren els seus pares). Tot i això, l'havien vist demanar consell per vestir-se a un tipus amb calvície típica de pare.

En Low era un ganàpia de cara acriaturada i avantpassats mongols, adoptat al Kazakhstan. Era el que pitjor vestia de tots, amb un *look* setanter que comportava samarretes de hippy tenyides i pantalonets molt curts amb rivet blanc. Alguns de ris.

No hauríem pogut allargar la conya dels pares si no hagués estat per la seva indiferència gairebé total. Passaven de nosaltres.

—On és l'Alycia? —vaig sentir que deia una mare.

L'Alycia era la més gran de tots, disset anys. I ja a punt de començar la universitat.

—Amb prou feines l'he vista des que vam arribar —va prosseguir la veu—. Quant en fa, dues setmanes ja?

La dona parlava des de la sala de l'esmorzar, fora del meu camp visual. Aquella sala m'agradava molt, amb la seva llarga taula de roure i tres parets de vidre. A través dels vidres podies veure el llac llambrejant i el sol canviant sobre les branques en dansa d'un vell salze que donava ombra a la casa.

Tanmateix, l'estança era plena de pares cada matí. No la podíem fer servir.

Vaig provar d'identificar la veu, però quan em vaig apropar a la porta la conversa havia passat a altres temes... guerra a les notícies, l'avortament tràgic d'una amiga.

L'Alycia havia desaparegut en acció al poble més proper, després de pujar al vehicle d'un jardiner. El poble el constituïen una gasolinera, una drogueria que rarament obria i un antre de mala mort, però ella hi tenia un nòvio. Unes quantes dècades més gran.

L'encobríem tan bé com podíem.

—L'Alycia és a la dutxa —va explicar la Jen a taula, la nit que se'n va anar.

Vam comprovar les expressions dels pares, però cap resultat segur. Cares de pòquer.

En David, la nit següent:

—L'Alycia és a la seva llitera amb rampes.

La Sukey, la tercera:

—Perdó, l'Alycia no baixarà. Està de molt mal humor.

—Aquesta noia ha de menjar més —va dir una dona, punxant una patata rostida. Era la seva mare real?

—Està prima com un secall —va dir una segona.

—No fa allò de treure-ho tot, oi? —va preguntar un pare—. Vomitar i aquestes coses?

Les dues dones van fer que no amb el cap. Enigma sense resoldre.

—Potser l'Alycia té dues mares —va apuntar en David més tard.

—Dues mares, potser —va dir la Val, una nena amb pinta de noi i que no parlava gaire. La major part de les vegades repetia com un lloro.

La Val era tan menuda i poca cosa que era impossible saber-ne l'edat. A diferència de la resta, era d'algun indret de la zona. Sobretot li agradava grimpar. Ben amunt i àgilment... edificis o arbres, tant era. Qualsevol cosa vertical.

—És com un refotut mico —va comentar un pare un cop, mirant com s'enfilava al salze.

Un grup de pares bevien al porxo.

—Un gibó —va apuntar un altre—. O una mona de Gibraltar.

—Un caputxí de careta blanca —va proposar un tercer.

—Un tití pigmeu.

—Un rinopitec negre jove.

Una mare se'n va atipar.

—Un calla-la-boca —va etzibar.

Amb els pares érem estrictes: preniem mesures punitives. Els pispàvem coses, ens en burlàvem, els contaminàvem el menjar i la beguda.

Els no se n'adonaven pas. I nosaltres crèiem que els càstigs es corresponien amb les seves faltes.

Malgrat tot, la pitjor d'aquestes faltes era difícil de precisar i, per tant, de castigar correctament. En el fons és que eren així i prou.

Determinats espais ens inspiraven molt de respecte. Ens intimidava la casa, per exemple: una fortalesa magnífica i antiga, el nostre castell i la nostra responsabilitat. No pas el mobiliari, però. Segons quines peces, optàvem per destruir-les.

Qui tingués més positius en acabar cada setmana triava l'objectiu. Quin seria? Opció número u: una figureta xinesa d'un nen de galtones rosades, amb pantalons curts fins als genolls, que somreia i portava un cistell de pomes.

Opció número dos: una peça rosa i verda, amb un lletsó brodat i, en una cal·ligrafia elaborada, les paraules: «Respira suauement. Bufa. Obre els teus somnis i deixa'ls créixer».

Opció número tres: un ànec grassonet de reclam, amb pit inflat i esglaiadors ulls inexpressius, que lluia un estrafohari esmòquing pintat.

—És un ànec monyes i panxut —va comentar en Juicy—. Un ànec pixapolit. Una mena... d'ànec *crooner* monyes. Un ànec monyes a l'estil Frank Sinatra.

I va riure com un guillat.

En Rafe, que havia sortit de l'armari i se n'enorgullia, li va dir que tanqués la bocota, homòfob dels pebrots.

Aquella setmana el guanyador va ser en Terry, i va triar el nen de les pomes. Va agafar un martell de bola del cobert de les eines i li va fer miques el cap.

Tot i això, la casa en si no l'hauríem fet malbé mai. En Rafe

es xalava molt jugant amb foc, però limitava les fogueres a l'hivernacle: una pila d'estics d'hoquei i maces de croquet. També cremava coses en una clariana del bosc (va immolar un nan de jardí). El plàstic va deixar anar un fum espès i una pudor insuportable. Un dels pares va veure el fum enfilant-se sobre una pineda i va preferir quedar-se al porxo assaborint un Martini Dry.

El fum es va dispersar al cap d'una estona.

Respectàvem el llac i el riu, i sobretot el mar. Els núvols. I la terra, ja que dels seus caus amagats i de la seva herba punxeguda podien sortir vespes, una colònia de formigues que piquen o, de cop i volta, nabius.

Respectàvem les cabanes dels arbres, una complicada xarxa d'estructures ben construïdes al dosser del bosc. Tenien sostres sòlids, escales i ponts que les connectaven tot formant una aldeia al cel.

Anteriors estiuejants havien gravat toscos dibuixos, noms i inicials als taulons. Aquelles velles inicials m'arribaven a treure la meva poca gana. Potser les havia fet la descendència d'aquells mateixos barons amb tirada a robar (la prole dels emperadors de la fusta, l'acer o el ferrocarril, molt de temps abans que es convertissin en obeses matrones de triple barbata a l'Upper East Side).

De tant en tant, seia ben amunt en una plataforma, amb d'altres al meu voltant, balancejant les cames, bevent refrescos de llauna o ampolles de cervesa. Llançant pedres despreocupadament als esquiroles llistats. (Els nens petits hi van posar fi al·legant crueltat contra els animals.) Trenant-nos els cabells, gargotejant als texans dels altres, pintant-nos les ungles. Provant d'esnifar cola de la sala dels jocs que figurava que no fèiem servir. Mai no et col·locava.

Contemplava les inicials i em sentia sola. Fins i tot envoltada de gent. El futur passava volant en un desagradable flaix. El rellotge feia tic-tac, i no m'agradava com sonava.

Sí, tothom sabia que no podem ser sempre joves. Però, segons com, resultava difícil de creure. Ja podies dir el que volguessis de nosaltres, que les nostres cames i braços eren forts i ben tornejats. Ara me n'adono. Teníem la panxa llisa i sense plecs, i el front igual. Quan corríem, si ens venia de gust, ho fèiem com llampecs de seda. Teníem el vigor dels qui acaben de néixer.

Com aquell qui diu.

I no, no seríem pas així sempre. Ho sabíem, des d'un punt de vista racional. Però la idea que aquells esguerros que deambulaven amb penes i treballs per la gran mansió fossin un auguri d'allò que ens esperava... ostres, no!

Havien tingut mai metes? Un simple sentit de l'amor propi?

Ens avergonyien. Eren una faula alliçonadora.

Els pares havien estat íntims a la universitat, però no s'havien reunit des d'aleshores. Fins que havien triat aquestes vacances per al seu retrobament insultantment llarg. Un havia arribat a dir: «La nostra darrera disbauxa». Semblava una mala frase en una obra lamentable. Un altre va deixar anar, sense fer pas broma: «Després d'això, el pròxim cop que ens veurem serà al funeral d'algú».

Ningú va somriure.

De manera anònima, vam ficar el nom de les carreres professionals dels pares dins d'un barret de copa alta. Era un copalta plegable de l'armari de les joguines, on es desaven moltes rampoines. (Allà mateix vam trobar la botzina, a més de les

pistoles de balins i un Monopoly tronat.) Vam apuntar la feina corresponent amb majúscules per tal que no es pogués identificar fàcilment la lletra de ningú, vam treure els paperets del barret i els vam llegir en veu alta.

Hi havia professors, amb vacances de tres mesos a l'estiu. D'altres anaven i tornaven de l'oficina a la casa. Una era terapeuta, una metgessa de la vagina. (Riallada estrepitosa d'en Juicy, seguida d'un ràpid cop de peu de la Sukey al genoll. «Tens algun problema amb les vagines? Digue-ho: “Vagina, va-gi-na”») Una altra feia d'arquitecta; un altre, de director de cinema. (El tros de paper deieia FA PEL·LÍCULES GAIS. «Negatiu per homofòbia —va advertir en Rafe—. Quan esbrini qui ha estat. Negatiu dels grossos per a la mariconna que ho hagi escrit. Seguit d'una pallissa. Val més que no siguis tu, Juicy.»)

No calia dir que els nostres pares eren gent culta amb tirada artística, però no pas gent empobrida, ja que no haurien pogut pagar l'estada. Una gran mansió no es llogava per quatre xavos. No pas un estiu sencer. Ens imaginàvem que probablement hi havia un parell de casos de caritat o, si més no, de descens en l'escala social. A en David, un boig de la informàtica que trobava a faltar el seu potent ordinador de casa, se li havia escapat que els pares vivien de lloguer. Això va fer que es guanyés un negatiu. No pas per no tenir casa de propietat (no suportàvem els tifes amb pasta), sinó per posar-se tou i anar-se'n de la llengua amb una ampolla de Jäger³ pispada.

Que si ens beviem els seus licors? Sí, és clar, per descomptat. Que si ens comportàvem com ells quan ens els beviem? Doncs, negatiu a l'acte.

3. Jägermeister, licor d'herbes alemany. (N. del t.)

Perquè era sota la seva influència, que els pares es tornaven uns bavirusos, sortint de la seva closca protectora. I sense això, eren autèntics llimacs. Deixaven un rastre llescos.

Els meus eren: mare, acadèmica; pare, artista. La mare ensenyava teoria del feminisme, i el pare esculpia dones grandotes amb llavis, pits i parts privades pintats cridanerament. Sovint en entorns sacsejats per la guerra o colpejats per la fam. Els morros semblaven de Mogadiscio.

Tenia força èxit.

Els germans petits eren un llast en el joc dels pares, amenaçant constantment de revelar els nostres progenitors. Com era el cas amb la Jen, en David i jo.

El germà d'onze anys de la Jen era un nen sord i tendre que es deia Shel i que de gran volia ser veterinari. Ja la primera setmana, no se li va posar bé el menjar i se'n van haver d'ocupar els pares, de manera que es van fer les identificacions corresponents. La mare duia ferros d'adult i tenia les espatlles caigudes; el pare, una cua greixosa. Es burxava el nas mentre parlava. Parlava i se'l burxava, se'l burxava i parlava.

Ens havíem pensat que deixaves de burxar-te el nas a primària, però en el seu cas ens equivocàvem. I això et trencava esquemes.

Ens sabia greu per la Jen.

I a en David també li havia tocat la loteria. Les seves germanes, bessones de fertilització in vitro, la Kay i l'Amy, eren unes mocoses sense remei a les quals no els interessava aquest joc. L'havien delatat el segon dia, agafant-se a la mare i amanyagant-la... fins i tot havien arribat a arraulir-se a la seva falda, amorrent-se-li al coll. Xiuxiuejant-li ximpleries ensucrades.

El meu germà petit, en Jack, era una joia de nen, comparat amb els altres. Quan li va sortir una urticària a causa de l'heura metzinosa, únicament va acudir a mi, negant-se a demanar ajuda a cap pare. Me'n sentia orgullosa. En Jack tenia sentit del deure.

El vaig banyar i vaig seure al costat de la seva llitera per posar-li cataplasmes fredes a les cames. Li vaig aplicar unguent rosa i li vaig llegir els seus contes preferits. Pràcticament no es va queixar, limitant-se a dir: «Pica igualment, Evie».

En Jack era, sens dubte, el meu preferit. Sempre ho havia estat.

Tanmateix, només era un marrec... em preocupava que fiqués la pota. Calia estar alerta.

I, arribats a un punt, vam prendre una decisió com a grup: havíem d'explicar als pares allò del joc. S'estava tornant massa complicat, defugir-los solament amb maniobres tàctiques.

Naturalment, vam donar un gir positiu a l'assumpte. No calia que reveléssim per què havíem començat amb aquesta comèdia, d'entrada. Tampoc calia esbombar que la nostra relació amb ells ens rebaixava o que comprometia la nostra integritat personal. Com tampoc calia mencionar que qualsevol prova directa sobre el nostre vincle ens feia sentir físicament malament.

Necessitàvem un al·licient, dèiem. No ens havien separat, durant tot l'estiu, de les nostres joguines i els nostres salvavides més preuats? No ens havien confiscat el mòbil, les tauletes, totes les pantalles i l'accés digital al món exterior?

Ens tenien reclosos en una presó analògica, deia en David.

Les autoritats es mostraven més receptives a l'hora màgica abans de sopar, quan portaven un petit i agradable pet. Més

d'hora, solien estar esquerps i s'hi haurien negat. Més tard, es-tarien de pomes agres i ni tan sols recordarien el matí.

Bevien i xerraven tota l'estona, com confessaven ells matei-xos.

I va ser aleshores que vam treure el tema.

—Estem jugant a una cosa —va esmentar la Sukey.

—Un experiment social, si ho preferiu —va apuntar en Terry.

Alguns pares van somriure amb indulgència en sentir-ho, mentre que d'altres van fer l'orni, tractant de dissimular la seva incomoditat. Però al capdavant tots van dir que d'acord. Que no prometien res, però que intentarien no incriminar-nos.

A més, teníem planejat acampar a la platja unes quantes nits, va deixar caure en Rafe.

Per posar en pràctica la independència, va afegir en Terry.

—Vaja, tu, més llenya al foc —va dir un pare.

Un dels professors. La seva especialitat era la crema de brui-xes.

—Tots? —va preguntar una mare.

Els més petits van assentir (llevat de les bessones in vitro Kay i Amy, que van fer que no amb el cap).

—Quina sort —va remugar en David.

—Però si no hem portat tendes! —va exclamar una segona mare.

Aquesta mare figurava molt avall a la jerarquia. Duia vestits llargs i amples amb estampats florals i de caixmir. Una vegada, ballant borratxa, havia caigut contra la torreta d'una planta. S'havia fet sang al nas.

Jo intuïa certa condescendència cap a ella per part d'altres pares. Si fossin objecte d'una cacera, ella seria la primera que el ramat abandonaria. Sacrificada a la lleona assetjadora, de

potents mandíbules capaces d'esquinçar i partir, perquè els voltors escuessin les sobres amb indiferència.

Lamentable, probablement.

Tot i això, ningú veia amb bons ulls aquesta mare. Ens feia pena l'enze que s'hi veuria afectat de retruc.

—Ens les apanyarem —va dir en Terry.

—Que us les apanyareu, com? —va demanar una tercera mare—. Amb Amazon Prime?

—Ens les apanyarem —va repetir en Terry—. Al cobert de les eines hi ha lones encerades. Estarem bé.

La Jen, impressionada per l'actitud segura d'en Terry, es va entrotllar amb ell a l'hivernacle aquell vespre (hi havíem amuntegat mantes a manera de niuet en un racó). La Jen era forta, però tenia fama de posar el llistó molt baix.

I per no ser menys, les altres dues noies i jo vam acceptar participar al Joc de l'Ampolla amb en David i en Low. Versió radical, amb oral inclòs encara que només fos potencialment. En Juicy tenia catorze anys, massa immadur i massa bavós; i en Rafe no era bisexual.

Llàstima, va dir la Sukey. En Rafe està molt bo.

Llavors la Dee va dir que ella no hi jugaria, per tant tot va quedar entre la Sukey i jo. A la Dee li feia por el Joc de l'Ampolla, segurament perquè (segons la Sukey) era molt paradeta i, molt probablement, verge de boca.

A més de tímida i apocada, la Dee era passivoagressiva, neuròtica, germòfoba i paranoica borderline.

Segons la Sukey.

—Llepa-me-la, pàmfila dels collons —va etzibar la Sukey—. Guaita quin moment més alliçonador.

—Per què «alliçonador»? —va demanar la Dee.

Perquè, va dir la Sukey, ella, servidora, dominava l'art de la palla en un minut. I la Dee en podia aprendre alguna cosa.

Els tios es van redreçar tots quan la Sukey va fer aquest comentari. Amb un interès més aguditzat que un raig làser.

Però la Dee va dir que no, que ella no era pas d'aquestes.

A més, després de tot necessitava una dutxa.

La Val també es va negar a participar-hi. Se'n va anar a grimpar a les fosques.

Això va passar mentre els pares jugaven al pòquer texà sense límit i discutien sobre el recompte de les cartes (al pare d'algú l'havien fet fora d'un casino a Las Vegas).

Els més menuts estaven completament adormits.

El Joc de l'Ampolla va ser una mala tria, ho admito, però les alternatives que teníem eren molt limitades. Tots els mòbils estaven tancats dins una caixa forta de la biblioteca. I no n'havíem esbrinat la combinació.

A mi em feia cosa; però, com que la Dee s'havia fet enrere, vaig haver d'aguantar el tipus. I al capdavant vaig tenir sort. Només vaig haver de besar amb llengua en Low.

Així i tot, desagradable. La llengua li feia gust de plàtan passat.

Vam partir la tarda següent. Havíem trigat hores a empackar-ho tot i a carregar els bots de remes.

—Les armilles salvavides! —va cridar la mare de la Jen des del jardí. Agafava una ampolla de vi pel coll, amb una copa a l'altra mà, i duia un biquini blanc amb piquets vermells. La part de sota li deixava a l'aire la regatera del cul, i la part de

dalt era molt curiosa: se li veien els mugrons a través del blanc dels sostenidors com dos ulls foscos.

—Que calli ja —va deixar anar la Jen, fent una ganyota.

—Poseu-vos les armilles salvavides!

—Sí, sí. Cago'n la puta —va etzibar la Sukey.

Tant se'ns fotien les armilles salvavides, en general. Llevat dels menuts. Però ens tenien l'ull a sobre, i vaig haver d'agafar-ne una pila (d'un taronja llampant, tacat de negre a causa de la floridura) de l'hangar de les barques. Ens esgarrinxaven la pell i eren una nosa. Tan aviat com els pares van quedar fora de la vista, ens les vam llevar. Podeu comptar.

Quan ens vam apartar de l'amarrador, uns quants pares ens van acomiadar amb la mà des del porxo i d'altres es van apinyar al moll. Nosaltres ens vam afanyar, amoïnats per si ens traïen amb algun comentari poca-solta a l'últim moment. I tant, perquè un moniato va cridar:

—Has agafat l'inhalador? —(Dos de nosaltres eren asmàtics.)

—Calleu! Calleu! —imploràvem amb les mans sobre les orelles.

Cap de nosaltres volia que ningú caigués tan avall.

—I els autoinjectables? —va cridar la mare que figurava molt avall a la jerarquia.

Jo havia estat llegint un llibre, sobre la societat medieval, que havia trobat a la biblioteca de la mansió. Feia una olor de paper polsós que m'agradava. Hi sortien plebeus: serfs, suposo. Des d'una perspectiva històrica, i pel que feia als seus vestits de floretes, jo la veia com a part de la plebs.

En vam fer cas omís i vam remar amb totes les forces. Control d'emergències.

—Redeu, quins imbècils —va rondinar en Low.

Jo me'l mirava amb el cap decantat, em sembla que... mediatubunda. Tot recordant el gust de plàtan.

—Els meus han estat freds com un cogombre —es vantava en Terry.

—Als meus no els ha importat una merda amb bicicleta —fanfarronejava en Juicy.

Els pares encara provaven de comunicar-se amb nosaltres mentre els bots s'allunyaven de la vora. N'hi havia que feien gestos exagerats, bellugant desmaniotadament els braços. El pare de la Jen ho feia amb la llengua de signes, però en Shel girava l'esquena a la bellugadissa de dits. La mare plebea es va capbussar al moll... per empaitar-nos? Per refrescar-se? Tant se'ns en donava.

Vam arribar al rierol i vam desarmar els remes. Deixant-nos portar pel corrent cap al mar. Era un curs d'aigua estret, i les nostres embarcacions xocaven sovint contra la riba, encaillant-se amb el fang a causa de la poca fondària, amb la qual cosa les havíem d'alliberar.

L'aigua ens arrossegava; i ens deixàvem arrossegar.

Enlairàvem el rostre cap a l'escalfor, amb els ulls closos, deixant que el sol ens acariciés les parpelles. Sentíem un descans sobre les espatlles, la felicitat de la llibertat.

Els espiadimonis es ficaven a l'aigua, diminuts helicòpters eixerits de color verd i blau.

—Viuen el noranta-cinc per cent de la seva vida sota l'aigua —va comentar en Jack afablement. Era un fan dels insectes. Un fan de tota la fauna salvatge, ben mirat—. En forma de nimfa. Ja sabeu, larves. Les nimfes d'espiadimonis tenen unes mandíbules descomunals. Són uns depredadors despietats.

—I això és interessant? —va demanar la Jen, decantant el cap.

No pas amb mala bava, simplement per curiositat. O encara no ho havia decidit.

—Un dia surten de l'aigua, es tornen boniques i aprenen a volar —va prosseguir en Jack.

—I llavors la dinyen —va rematar en Rafe.

—Al contrari dels humans —va apuntar en David—. Que ens tornem lletjos abans de dinyar-la. Dècades abans.

Sí. Com era ben sabut.

La injustícia ens envoltava amb els espiadimonis.

—Se'ns ha donat molt —va replicar en Terry des de la proa.

Va intentar posar-se dret, però en Rafe va dir que faria bolcar el bot. Així doncs, va tornar a seure i va parlar amb veu greu per donar-se importància com un predicador.

Es va apujar les ulleres sobre el nas amb el dit del mig.

—Sí, se'ns ha donat molt —va continuar—. A nosaltres, els descendents dels simis. Amb polzes oposats. Amb llenguatge complex. I, com a mínim, aparença d'intel·ligència.

Però res no era de franc, va afegir. Espiant els pares a la intimitat dels seus dormitoris una nit, s'havia sorprès per la gravetat de les seves desgràcies. Tenien la panxa inflada i els pits caiguts. Cul doble (gros, fofo, sortit). Venes marcades. Sacsons com flotadors apilats. Nas vermellós i ple de porus, amb tot de pèls negres que apuntaven pels narius.

La mitjana edat ens castigava, seguida d'una llarga decrepitud, es lamentava en Terry. La nostra espècie (la nostra demografia dins l'espècie, es va corregir) forçava, i molt, la seva data de caducitat. Per convertir-se en porqueria, desferres, una nosa, una inutilitat. Una extremitat atrofiada. Aquest era el nostre futur paper.

Però ens en deslliurariem, va afegir, tot d'una provant d'endossar un gir inspirador al seu discurs. Recorreríem al valor!

Al vigor! Com Ícar, ens enlairaríem amb ales de plomes resplendents i volaríem amunt, molt amunt, cap al sol.

Hi vaig rumiar una estona.

Semblava bé, però li mancava contingut.

—Saps que va ser culpa seva que se li fonguessin les ales, oi? —va observar en David—. El seu pare era un enginyer brillant. Li va dir que no volés ni massa amunt ni massa avall. Que allà dalt feia massa calor i que allà baix hi havia massa humitat. Aquelles ales eren una passada, tio. Ícar no va fer gens de cas de les advertències. Fet i fet, el xaval era un imbècil.